

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πιστό, άφορ έξοχακάλεσε τόν φαγητό του, πλησίαι τον Παργατιάν κι' άρχισε νά τόν κοιτά τήν σάβη, θυάσσοντας μικρά γαργαλιάρια.

— Ά, ά, καινούργια, βλέπω πως με γνωρίζεις, τού ειπε ό γέρο έπιστής, χαδεύοντάς τον. Τή στιγμή αυτή, ό Παργατιάν ειπε νά μεταίνον μέσα τρεις άνδρες, άπ' τούς όποιους έν γνώρισε τόν ντ' Άστεριμόν.

— Ό ντ' Άστεριμόν έφαίξε ένα άνήσυχο βλέμμα γέρο του και φάνηκε σαν νά δυσαρεστηθήκε, μή βλέποντας εκεί κάποιον τού ζητούσε.

— Έπειτα κάθησαν κι' οι τρεις σ' ένα τραπέζι κι' ένας απ' αυτούς ειπε :

— Τι νάπαθε ο Κρουσσέ και δεν ήρθε ;... Αυτός είχε πάντοτε άκριβή σιά φαντερού του.

— Φυσία! ειπε άπό μέσα του ό Παργατιάν. Φαίνεται ότι οι κίβροι αυτοί δεν συναντώνται για πρώτη φορά...

— Νάτος! φώναξε έξωκα ο ντ' Άστεριμόν. Πραγματι ο Κρουσσέ πήρε ένάντι τή στιγμή μέσα και πήγε νά κάθησε στο τραπέζι τών φίλων του.

— Έρχομαι άπ' τού Λούδου, ειπε, και γι' αυτό άργησα... Κι' έπειτά κάθισες άπ' τή συντροιά χαμογέλασε ειρωνικά, ό Κρουσσέ προσέθεσε :

— Άφήστε τις ειρωνίες... Ξέρετε πολύ καλά, ότι είμαι προσηθεύτης τόν έπαιον τής Αυτού Μεγαλειότητος. Σήμερα μάλιστα τού πούλησα ένα τρυπάνιο τέλειο, τού όποιου, όπως έλπίζω, θα χρησιμοποιήσουνε πολύ γρήγορα...

— Και τί λέγει ο βασιλεύς για τή δημοσευτικά πάθη; ρώτησε ό ντ' Άστεριμόν με κάποια άνευμοιηρία.

— Ό βασιλεύς είχε φίληρηγιάς και θέλει νά συμπράξωθουν όλα, καθάριστοι και ούγενότοι... Σκοπίνει μάλιστα νά παντοίηρη τήν αδελφή του Μωραγοιά με τόν Έρριό τής Ναβόρας και έστειλε και πρόεδους στον Κοζινό... Αυτά μου ειπε ό βασιλεύς... Έξαινω όμως που μ' έκανε ν' άρχισω, δεν ήταν ή συνομιλία μου με τή Μεγαλειότητά του...

— Όχι. Άρχισω, γιατί ήθελα νά δω πως θα τελειώνα μια παράδοξη κι' άλλόκοτη οσική που είδα πρό άλλου σ' άνάτορα.

Και ό Κρουσσέ διατήρησε στους φίλους του τού τολμηρό κατόρθωμα τού Παργατιάν.

— Πώς ειπες; Παργατιάν ;... φώναξε ό άποκόμης ντ' Άστεριμόν, ανασηθώνοντας.

Μα και στο δικαίον καινορία, ό γέρο τυχοδιώκτης άνατήρησε, άκούγοντας τού όνομα αυτό και ό άναγνώστης μας θά φαντάζονται πόσο περιεργός ήταν ν' άκούσει τί θα λέγει ο Κρουσσέ.

— Ναι, Παργατιάν! ό άποκόμης ό Κρουσσέ.

— Μή ό Παργατιάν, τόν διέκοψε ό ντ' Άστεριμόν, είχε γέρος, ένώ σεις, άν δεν γελάειμα, μιλάτε για ένα νέο...

— Πράγματι είναι νεώτοτος αυτός, για τόν όποιου σας μιλάω. Ό Φοαγγίζος Μοναρχισόν βίωσιες τού πρόσδοτος τόν έναν άνδρα, στον όποιου μπορεί νά βασισθή οε κάθε περίπτωση...

— Μά μετρηθέντες τά πρόσωπα, άγαμητέ Κρουσσέ. Έλθετε να πης ότι ο Παργατιάν είναι στην έπηρεσία τού Έρριου Μοναρχισόν. Έτσι δεν είναι ;... :

— Όχι, καθόλου. Θα σας έξηγησω άμέσως τί συμβαίνει πραγματικά. Υπάρχουν, φίλοι μου, δύο Παργατιάν, ό ένας νέος κι' ό άλλος ηλικιωμένους. Σεις γνωρίζετε τόν ηλικιωμένο κι' ένώ τού νέο... Τόν ξέρω μάλιστα άπό μαρό, γιατί ό αφάδης αυτός νέος είναι ο ίδιος που μ' έκανε ν' άκούσω στην έλληνη γέφυρα... Ομοίωστε...

Ένώ όμως ο Κρουσσέ έξωκολούθησε νά διατηρή τή στιγμή τού Λούδου, έξαφνα ή πόρτα άνοιξε κι' οι τέσσερες συντροφοί είδαν κατάληρη να παρουσιάζεται μπροστά τους ό γέρο Παργατιάν, ό όποιος με τού εννεστέρο ήρος τού κόμπου τούς ειπε :

— Κύριοι, επιτρέψατέ μου νά περάσω, γιατί βιάζομαι... Τό τραπέζι τους πράγματι τόν έμαδόξε.

— Ό κίβρος Παργατιάν! φώναξε οσσησιμένος ό ντ' Άστεριμόν, ένώ οι τρεις συντροφοί τόν κάτισταν θαλασσών τόν τυχοδιώκτη.

— Τόπο λοιπόν, σας ελευ! φώναξε ό Παργατιάν. Βιάζομαι !... Και λέγοντας τά λόγια αυτά, έσπρωξε μ' όμοιή τού τραπέζι, άναποδογυρίζοντας τά πάντα.

Πελιδνός άπ' τού θημό του, ό άποκόμης ντ' Άστεριμόν φώναξε :

— Μά τού Σατανά !... Χίλιοι διαβόλοι νά με πάρουν, άν δεν μου πληροφορήσει άκριβά αυτή τήν προσβολή !...

— Μή θυμώνει, φίλε μου, τού άπάντησε ήρομα ό Παργατιάν. Τού σπαθί μου και τού γέρο μου δεν παίρνουν άπό λόγια! "Αν άγαπάς, άναβάλλουμε για άλλη φορά νά κενωνίσουμε τού λογαριασμό μας, γιατί τώρα βιάζομαι...

— Ότε στιγμή δεν άναβάλλοι! βροχήθηκε ό ντ' Άστεριμόν, ξεφουλάκοντας. Έμπρός !... Φυλαχτήτε !... Γιατί άλλωστε σας τρυπάω τέρα για πέρα με τού σπαθί μου...

— Δεν είσαι καθόλου εύγενής, γέρο! Όχι τέτοιες ντ' Άστεριμόν. Λιγού τού θέλεις, έπαι! Άλλά, σέ βεβαιώνω πως θα μετανοήσης πικρά !...

Αμέσως οι δύο άντίπαλοι διασταύρωσαν τά ξίφη τους, ένώ οι έπηρετές φώναζαν, ό Λουσιάν στανοκατόπαν, ή καρά Ριχεργουώ Ληδογιόσης κι' ό Λανδού Έτορζε νά είδοπαθή τήν περίπολο...

Έπειτα άπό μερικάς διαζυγισμούς, κατά τούς όποιους ό Παργατιάν ήρεσθή εννευλιμένους τής ζωής του ντ' Άστεριμόν, άναγκάστηκε τέλος νά σπενοζορησθή τώπο τόν άντιπαό του, ώστε να τόν κινή νά άποηχορησθή και ν' άκουαρησθή στον τώρο.

Όταν τόν ήφερε πητά στο άναχωρήμα, τού κατέφερε ένα χτύπημα και τού τραύησε τή δεξιά ώμοπλάτη.

Αμέσως ό ντ' Άστεριμόν άποήστησε κάποι άνάσθητος. Ό Παργατιάν έβλεπε πώς αταράχος τού σπαθί του στη θύρα του και, βγαίνοντας άπ' τού Ξενοδοχείου, άρχισε νά τρέξει.

Μέσα στη βία του, έξωχισε τόν Πιστό. Ό Έξαινωσ κάπως όμοιος τόν παρακολούθησε.

Έπειτα άπό ένα τατάρο τής όρας, ό Παργατιάν βροικόταν στο Ξενοδοχείο τής Σφύρας.

— Κατερίνα !... Έ, καρά Κατερίνα! φώναξε, μπάνοντας με όμοιή μέρα.

Η Ξενοδοχίσσα, άκούγοντας τις φωνές του, έτρεξε κι' ό Παργατιάν άρχισε νά τή ρωτά για τού γέρο του.

Αυτή τού άπάντησε, ότι ό νέος κοιμήθηκε ός τις έννια, κατέπιν βρήκε Ξεο και δεν ξαναγύρωσε πητά.

Ό Παργατιάν δυσαρεστηθήκε άπ' τις πληροφορίες αυτές.

Έξαφνα όμως, ό Πιστό άρχισε νά γαργάλη. Αμέσως ό Παργατιάν έτρεξε Ξεο και σέ λίγο ξαναγύρωσε μαζί με τού γέρο του...

— Τού νού σου, πατέρα! πρόφτασε νά πη ό τελεσταίος. Με κοιμηρόν...

Νά τί συνέβη στον Παργατιάν ένώ άπ' τή στιγμή τής τραγικής τού φαγητός άπ' τού Λούδου.

Πρώτα-πρώτα φρόντισε νά τρέξει στο μέγαρο Μοναρχισόν, όπου περιμενε τόν Φοαγγίζο, ό όποιος επέστρεψε έπειτα άπό άρκετή ώρα.

Ό στρατάρχης τόν έφαίξε στην άγκαλιά του, λέγοντας :

— Ω, άγαπητέ μου παιδί !... Χρωστώ τή ζωή μου σέ σενα... Μάθε ότι άπό σήμερα σέ φιλοξενώ στο σπίτι μου... Πρέπει μάλιστα νά μείνεις όσοδήποτε έδο, γιατί διατρέχεις μεγάλο κίνδυνο άν βγής Ξεο...

— Στυγούνη, έξοχότατε... Έδοξα άλλω τού λόγο μου, άπάντησε ό Παργατιάν, έπυλνόνοντος.

Ό Φοαγγίζος δεν έπέμνε. Ειπε μόνον στον Παργατιάν :

— Αν σας ζητήσω, που θά σας δω, ίπτατα :

— Θάβρωμαι νά σας βλέπω καθημερινός, έξοχότατε. Μένω όσώπου στο πανδοχείο ή Σφύρας.

Κατόπαν ό νέος άπεχωρήτησε τόν στρατάρχη, ό όποιος τόν άγκάλησε με καλοσίαν και στοργή. Στο όρομο όμως ό Ζάν ντ' Παργατιάν δεν άντελήρηθη ότι κάποιος άρχισε νά τόν παρακολούθη.

Ό δυστυχισμένος νέος ήταν βωθηκόμενος στις άσθηματικές τόν όνευρολογίσεις και δεν μπορούσε νά ίδη τόν Μωρεδέρο που ήρχανε άποπίσω του με προσοιάζει. Έτσι, όταν έφτασε άέναντι τού Ξενοδοχείου, ό Μωρεδέρο γάλασε έναν φρουρό και τού ειπε δύο λόγια.

Ό φρουρός έφερε γρήγορα και γήσις μ' ένισχυρι. Τώρα μόνον ό Παργατιάν κατέλαβε πώς τόν παρακολούθησαν. Συναγχρόως άκουσε τούς διόκτας τού νά φωνάζουν :

— Πιάστε τον! Πιάστε τον !... Μερικοί πολίτες, άκούγοντας τις φωνές, έτρεξαν για νά προσφέρουν τή βοήθειά τους.

Ό Παργατιάν τράβηξε τότε τού μαζού του μαζαίρι και άπομάκρυνε για μία στιγμή όλους αυτούς τούς έννολητικούς. Η φωνές όμως έξωκολούθησαν όπως πρώτα : (Ακολουθεί)

— Έμπρός !... Φυλαχτήτε, γιατί άλλωστε σας τρυπάω πέρα για πέρα !... ειπε ό ντ' Άστεριμόν.